

И самъ-си се не осѣтилъ,
 Че и лѣто ѿ съ край-конецъ. —
 Минва есенъ, и сполевта
 Зима мразна — снѣгъ въ очи, —
 Ниви нѣма, помрачнѣло,
 И полето потъмнѣло,
 А снѣгътъ си салъ хвърчи. —
 „Дѣ го топло — ясно слънце?
 „Гдѣ вечерникъ сладкодрѣменъ?
 Гдѣ го лѣтно — ситно зрънце?
 „Не, армана съ снѣгъ постеленъ!“
 Тѣй премислялъ нашъ шурець.
 Хваца пѣсенъ — не варви!
 Гладенъ легналъ — какъ се спи!
 И размисля на конецъ:
 „Братътъ Мравей — той работникъ,
 „Да спистява ѿ цѣлъ охотникъ, —
 „Зимнина е болъ събралъ,
 „И натруналъ и отбралъ“. —
 И кахъренъ, голъ и гладенъ,
 Ей шурецьтъ, гостъ неканенъ,
 По мравинякъ скокъ-подскокъ,
 И повиква кат' изъ гробъ:
 „Мравей, братко, прибири ма —
 „До кат' доди топло лѣто,
 „Тѣзи зима прехрани ма“!
 — „Скворче — братче! какъ тѣй клето
 „Ти испадна?“ Мравей!пита,
 И распитва и расчита:
 „Азъ се чюдя, какъ ти май
 „Да не смѣтнешъ лошгътъ край
 „Цѣло лѣто отъ полето“
 — „Чувай-чувай, мравчо — байно!“
 Испреваря скворче гладно,
 „Кой ти глѣда тебѣ лѣто!